

Tantalus Trilogy

Misdied en leafde yn Egypte

Kolofon

ISBN: 978 90 8954 870 2

1e printing 2016

© 2016, Manuela Köster

Utgjowerij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Ljouwert

Til: 058 - 289 48 57

www.elikser.nl

Foarmjouwing binnenwurk en omslach: Evelien Veenstra

Neat út dizze útjefte mei fermannichfâldige wurde, opslein yn automatisearre gegevensbestannen en/of iepenbier makke troch middel fan print, fotokopy, mikrofilm of op hokfoar oare wize ek, sûnder foarôfgeande skriftlike tastimming fan de skriuwer en de útjouster.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

TANTALVS TRILOGY

Misdied en leafde yn Egypte

Manuela Köster

Ynhâldsopjefte

Diel 1: Tantalus	7
Diel 2: Learjild	217
Diel 3: Ferjilding	497

DIEL 1

TANTALVS

Mei tank oan Roely de Boer. Sûnder har help en stipe
wie dit boek net ta stân kaam.

JIERREN LYN

'Mem!'

Se skrok wekker. Skriemend. Iensum yn de tsjustere nacht. It hert ferwûne troch it gemis dat sawat ûndraachlik wie.

It ljocht gie oan. Se tilde de holle op en seach yn de besoarge eagen fan omke Sabaan, dy't om 'e hoeke fan de doar kipe. Daliks fielde se har al wat better.

'Wer deselde dream?' frege er en hy gong op 'e râne fan it bêd sitten. Se liet de holle tsjin syn boarst falle. Treastend lei er de earms om har hinne, as woe er har tsjin alle kwea en ellinde yn 'e wrâld beskermje.

'Stil mar, Fayda.' Syn sêfte stimme wie kalmearjend.

'Hieltyd wer dy skriklike lûden... Dy stimmen,' snokte se. Wat hiene dy stimmen sein, frege se harsels ôf. Se tocht nei, groef djip yn it ûnthâld. De oantinkens bleaunen krekt bûten har berik, ûngrypber. Dochs wie se der wis fan dat se eins wol wist wat der bard wie, dy jûns dat har mem ferstoarn wie.

Se skodholle, gûlde fan machteleazens. 'Ik... wit it net.'

'Geduld, Fayda. Do wist wat dokter sein hat. Net te bot dyn best dwaan. Dan komt it dy wol wer yn 't sin.'

Se liet de wurden efkes besakje, mar tefreden wie se der net mei. In hoartsje streake er har oer it hier om har kalm te meitsjen.

'Ferlist do my ek, omke Sabaan? Lykas mem? En heit dy't altyd fuort is?' As se oan dy mooglikheid tocht, waard se benaud.

Hy drukte har bernelichem stiif tsjin sines. 'Ik sil oer dy weitsje, Fayda. Altyd!'

Dy tasizzing ferjage de eangst en joech har it rotsfêste betrouwen dat alles goed komme soe.

Hoeden, sûnder lûd te meitsjen, luts er de sliepkeamersdoar efter him ticht. Einlik sliepte Fayda wer. Frij fan alle nachtmerjes dy't har pleage hiene. Oantinkens oan kweade dieden, no wei. Ivich buorreljend ûnder it oerflak, mar se kamen nea oan it ljocht.

It wie bjusterbaarlik hoe't de harsens altyd in wize fine om jin te beskermjen tsjin leed dat te grut is om te dragen. Om it oan te kinnen, hie se it fergetten. In strategy om te oerlibjen dy't tagelyk in seine en in tamtaasje wie.

~~~ 1 ~~~

De Hassan-moskee stuts skerp ôf tsjin de strakblauwe loft. Mei de majestueuze koepel en de ranke minaretten wie it ien fan de bekendste merktekens fan Caïro. Dat luts toeristen. Bussen fol. Eltse dei, ek hjoed.

Mei niget liet se it each oer de mannichte gean, dy't bewûnderjend foarby kaam, alhiel ûnder de yndruk fan dizze utering fan frommens. It makke har grutsk op de prestaasjes fan har folk.

Se leunde efteroer tsjin de bekling fan it houten bankje dêr't se al in grut part fan de middei op trochbrocht hie. Wachtsje wie neat foar har, al soe men miene dat se der ûnderwilens wolris oan wend wêze moast.

Hoewol't der in rêstjaand effekt fan de moskee, de oanhâldende stream minsken en de lome waarmte fan de middeissinne útgong, koe se har net rjocht ûntspanne. Tefolle fragen, tefolle senario's spoeken har troch de holle. Wêrom hie heit har nei Caïro komme litten? Hie er wat op har oan te merken? Op har dieden? Har gedrach? Op 'e nij liet se har tinzen gean oer har hanneljen fan de lêste tiid. Gjin misstap, gjin flater kaam har yn 't sin. Se wie altyd sa hoeden, sa krekt yn it foldwaan oan de ferwachtingen. No ja, meastentiids, as se wist dat heit it hearre soe. As se deroan tocht dat heit har earne op betrape hie dat him net nei it sin wie... Se huvere.

In trio útlitten jongfammen luts har oandacht. Hja laken lûd en liken gjin weet te hawwen fan de krityske, ôfkarrende eagen dy't hja oanlutsen. De topkes wiene te bleat, de spikerbroeken obseen leech fan boppe. Hja bedutsen amper it nedige. Moade yn Europa, respektleas hjir, yn in islamitysk lân. De reislieder hie harren warskôgje moatten. Aldere minsken namen oanstjit oan sokke dingen. De jonge manlju fansels net. Hjir en dêr seach se guon gleon sjen. En dat wie in gefaar op himsels. Wat efter sletten doarren koe wie yn 't iepenbier net mooglik. Dat wist sysels mar al te goed.

Se skodholle meilydsum en liet it each dwale. Mids alle drokte waard se har heit gewaar. Mei de hannen yn 'e bûse fan 'e broek fan it wite kostúm bongeale er oer it plein. It dreau him net. Hy lake, wylst syn each harres fong, en hy stuts de hân op.

Doe't er har berikt hie, kaam se oerein en sette de sinnebril op de holle. 'Heit.' 'Fayda.'

Dat wie harren wenstige begroeting. Heit wie gjin man foar 'kliemsk gedrach', sa't er it sels neamde. Hy hold eltsenien op in beskate ôfstân. Ek har.

'Wêrom woe heit dat wy elkoar moetsje soene?' frege se tige benijd.

'Ik wol saken mei dy beprate dy't nimmen wat oangeane.'

Se luts de wynbrau op. 'Mem har hûs is hjir tichtby. Dêr kinne wy prate.'

'Do witst dat ik gjin foet mear yn dat hûs set!' Syn stim klonk krigel.

'It is no al sa lang ferlyn dat mem stoarn is.'

'Foar my is it as wie it juster.'

Se seach deselde pynlike útdrukking yn syn eagen dy't altyd ferskynde as er oer mem spruts. Of better sein, as sy mem op it aljemint brocht. Sels neamde er syn frou nea.

'Dan prate wy hjir yn 'e iepen loft. Wêr woe heit it oer ha?'

'Do witst dat dyn omke Sabaan oant no ta de lieding hân hat oer de ôfdieling Alexandrië fan it Alexandrië Kartel.'

Se knikte. Heit operearre fan Caïro út, omke wurke yn Alexandrië. Se begrypte net wêr't er hinne woe. Tegearre kuiere se no stadich oer it plein, tusken de toeristen, dy't gjin oandacht foar harren hiene.

'It hat altyd de bedoeling west dat dyn broer Moestafa de lieding fan Sabaan oernimme soe.' In stek trof har yn it hert. Har grutte broer Moestafa, dêr't hja as bern sa oan hong, wie ferstoarn doe't er fjirtjin jier âld wie. Sy wie krekt fiif wurden. Moestafa hie harsenfluesûntstekking krige en wie yn 't sikehûs stoarn.

Se sykhelle djip.

'Mar dat kin net mear.' Heit wie sljocht op Moestafa. Se wist dat, as er it foar it sizzen hân hie, hy leaver hân hie dat net Moestafa, mar sy ferstoarn wie.

'Dêrom is it no oan dy om de lieding oer te nimmen.'

Se bleau stean en seach har heit ferbjistere oan. 'Ik?... Heit fertrout my de organisaasje ta?'

Hy knikte. 'Sabaan sil it dy leare.'

Se koe it net leauwe. 'Heit hat der nea in geheim fan makke dat ik net gaadlik bin. As frou...'

Hy glimke. 'Ik moat tajaan dat ik dat lang tocht ha. Dochs de lêste jierren... Do bist feroare... Sabaan hat my der sa faak op wiisd.' Hy stuts de hannen yn 'e bûse en liet it each oer de minsken gean.

'As it derop oan komt,' flústere er, 'moat ik tajaan datsto úteinlik geskikter bist as Moestafa ea wêze soe. Hy hie it karakter fan dyn mem. Ik woe it allinne net sjen, om't it myn soan wie.'

'En in soan is alles.' It klonk spitich en sels in bytsje ferwitend.

'Men hat oare ferwachtingen fan in soan.'

'Ik sil heit net teloarstelle.'

'Ik wit it.'

'No't ik in nije bestimming ha, hoe sit it dan mei...' Se hold fan har libben sa't it no wie, eins woe se dat net opjaan.

'Alles bliuwt by 't âlde, allinne krigest in gruttere ferantwurdlikheid.'

Sabaan hâldt de deistige lieding. Foarearst. Mar de bydrage dy'tsto op it stuit leverest, is wichtich foar de hiele organisaasje. Dat moat trochgean.'

Se knikte.

Har heit seach op it horloazje. 'Ik moat gean. Sabaan ferwachtet dy moarn.'

Sûnder ôfskie te nimmen gong er fuort, mar mei in pear stappen bleau er stean en seach har oan.

'Ik bin grutsk op dy, Fayda.' It klonk ûnwennich, mar de wurden rekken har djip. Yn har hiele libben hie er dy noch nea tsjin har sein. Se seach him nei. Nuver, dy omslach yn syn tinzen. Se frege har ôf oft it wat te krijen hie mei de grutte saak dy't er oan it tarieden wie. Ferwachte er dat der wat misgean kinne soe? Dat wie oars neat foar heit. Dy wie altyd tige wis fan syn kinnen. Hy begûn allinne earne oan, as de kâns fan slagjen 99,9% wie.

Se fage mei de hân troch it hier en helle de skouders op. Hoe dan ek, se wie bliid mei de wurden en de oankommende feroaringen.

It hûs fan har mem wie har thúsbasis, alle kearen dat se yn Caïro wie. It azeme de persoanlikheid fan har mem út. Ek nei al dy jierren fan har ôfwêzigens noch. De meubels wiene troch har útsocht. De skilderijen oan 'e muorre wiene fan har hân. It wie as soe har mem elts momint deryn stappe. En krekt dât makke dat se har hjir nea wier thúsfelde. It hûs makke har bewust fan wat se fan jongs ôf misse moatten hie. De leafde en de oanwêzigens fan in mem.

Boppedat wie har mem hjir stoarn. Yn 'e sliepkeamer boppe har holle. De feiten wist se net rjocht. Sels nei al dy jierren wie der noch dy swarte flek yn har ûnthâld. Likegoed kaam se nea boppe. As se hjir útfanhûze, sliepte se altyd op de sofa. En dochs feldde se har mem yn dit hûs it neist. Miskien om't se fierder net in soad oantinkens oan har hie.

Se die de doar fan de wenkeamer iepen en glimke tefreden. Dêr, foar de iepensteande túndoarren, stie Maher. In meiwurker fan har heit.

'Ah, jo wiene der al.'

'As besteld.' Hy kearde him om, brocht de hân nei hert, lippen en foarholle en bûgde him licht.

Heit hie him stjoerd doe't se witte litten hie immen nedich te hawwen foar skilderwurk. Heit tocht dêrby grif oan ûnderhâld, dochs sy hie oare plannen. Dat hie Maher merkber yn ferlegenheid brocht. Dochse hie er net wegere. Miskien wie er benaud heit wat útlizze te moatten.

'Jo ha josels salang fermakke?' frege se.

'Ik bewûndere jo tûn.'

Troch de lange wite fitraazje dy't fan it plafond delhong op 'e grûn en de hiele iepening fan de túndoarren besloech, seach se no de bûnte see fan blommen.

'Us mem hat se plante. Iksels ha gjin griene fingers.'

'It is in keunst dy't men behearskje moat.'

Se skonk wat te drinken yn en lange him in glêsoer.

'Klear derfoar?'

Krampeftich knikte er en luts it shirt oer de holle. Derûnder in ôftraind liif, sa't allinne in geregeld besyk oan in sportskoalle dat opsmite koe.

Wylst er him fierder útklaaide, socht se de farve, it skilderspalet, de kwasten en de spatels byinoar. It doek dêr't se juster mei begûn wie, stie noch op 'e ezel.

Se beseach har wurk en liet doe it each oer syn oantreklik antlit gean, mei it swarte, slaggeberige hier, de donkere eagen, de snor en it goed fersoarge burd. As se dat lêste fuorttocht, die er har oan immen tinken dy't se goed koe.

Doe't er alle klean út hie, gong er op 'e sofa lizzen. Se tippe de kwast yn 'e farske farve en begûn syn evenbyld op it doek te setten. Underwilens frege se har ôf oft it net ynteressant wêze soe om in fergeliking te meitsjen tusken him en dy oare. Net allinne op uterlik, mar ek op fysyk flak. Harren reaksje as se it fan elkoar te witten kamen... Se glimke en liet it each kritysk oer syn lichem gean om mei in pear streken de lyknis goed te treffen. De skamte op syn antlit ûntgie har net, lykas de steat fan groeiende opwining dy't him stadichoan oan te sjen wie.

Fayda Eldamaty wie gjin frou dy't men foarby rûn sûnder har op te merken. Mar har heit wie as in hiemdogge dy't har fûleindich bewekke. De man hie skerp omlinde ideeën as it om in gaadlike man foar syn dochter gong. Dat wie him dúdlik wurden doe't Safout him juster hjitten hie om nei it hûs te gean. Safout hie him op it hert drukt: 'Kom net oan Fayda. Har jongfammeteat is myn besit, besmodzgje it net!' Dy wurden wiene net mis te ferstean.

Likegoed, it wiene wurden dy't in man licht ferjitte koe as dy seegriene eagen op him rêsten, sa't se dat no op him diene. Hja fonkelen as slipe berchkristal dat troffen waard troch de strielen fan de sinne. Sa hyt as it fjoer sels, fersprutsen hja it paradys op ierde oan dejinge dy't it oandoarde om tichterby te kommen.

Sels hy, dy't hjir eins net wêze woe, fernaam de ferlokking fan de flammen dy't in man, in mot allyk, de wjukken tebaarne soe.

Der lei in útdaging yn 'e laits dy't om har lippen spile, wylst har eagen op him rêsten en se yn 't spier wie mei de kwast. Hy besocht om de holle koel te hâlden, ek al liet de reaksje fan syn liif him net ûnderdrukke.

Hy konsintrearre him op de reden wêrom't er him twinge liet om foar har model te spyljen, hoewol't it syn gewoante net wie om him neaken yn it selskip fan ûnbekende likemin as bekende froulju op te hâlden.

Har heit wie ien fan de grutste en meast romrofte kriminelen fan it lân en it wie syn taak om him foar de rjochter te krijen. Oant no ta wie nimmen dêr noch

yn slagge. Net ien doarde om him tsjin him út te sprekken, lit stean om as tsjûge op te treden.

Sadwaande bleau Safout Eldamaty altyd bûten skot.

Hy bestudearre Fayda har sêfte trekken en frege him ôf yn hoefierre oft se op 'e hichte wie fan it dwaan en litten fan har heit. Hy koe him net foarstelle dat, as men út sa'n famylje kaam, men ûnwittend wie. En dochs, hoe koe immen mei in antlit dat sa leaflik en ûnskuldich like weet ha fan de grouwélchheden dy't har heit begie?

Likegoed koe er de mooglikheid net útslute dat se oer brûkbere ynformaasje beskikte. Dy moast er los krije. Dêrby moast er hoeden te wurk gean. As syn bedoelingen ûntmaskere waarden, soe er stjerre.

Se suchte ynienen. 'It is hjir stil. Té stil.' Se lei de kwast en it palet del. 'Dêr sil 'k fuortdaalk feroaring yn bringe.' Mei't se oan him foarby rûn, draaide er de nekke. Se stuts de finger warskôgjend op. 'Net bewege.' Fluch naam er de goede posysje yn en waard him der ûnoangenaam bewust fan dat syn spieren begûnen te protestearjen tsjin it lange stillizzen.

Andrea Bocelli klonk no út ûnsichtbere lûdsprekkers en se song sunich mei him mei wylst se wer efter de skildersezel ferdwûn.

'Jo hawwe in moaie stimme,' sei er. In kompliment wie altyd in goede ynliding foar in konversaasje.

Se kipe om 'e hoeke fan it skilderij en seach him ferheard oan.

Hie er in te fertroulike toan oanslein?

'Fine jo?'

Hy knikte befêstigjend.

Se helle de skouders op. 'Heit fynt fan net.'

'Dan hat er it mis.'

Se luts de wynbrau op. 'Krytyk op heit, jo doarre wol,' glimke se.

'Jo kinne goed mei jo heit?'

'Hy is myn heit.'

'Dat seit neat.'

Se like nei te tinken. 'Wy kinne aardich mei-inoar oerwei. Likegoed sjogge wy elkoar net faak genôch om dêr wier in goede útspraak oer te dwaan.' Efkes fiksearre se it each op syn heupen en liet de kwast doe wer it wurk dwaan.

'Hy wurdt in soad troch it wurk yn beslach nommen, nim ik oan.'

Se drukte in tûfe farve út 'e tube op it palet, mong de kleur mei in oarenien en knikte tefreden doe't se it resultaat beseach.

'Dêr witte jo mear fan as ik. Jo wurkje mei him.'

Hy hie de geruchten heard. Der waard sein dat Safout syn dochter beneame woe ta syn opfolger. In pear fan syn meiwurkers wiene dêr fûl op tsjin. Hja woene net ûnder in frou tsjinje. Mar salang't Safout de toutsjes yn hannen hie, doarden hja net yn opstân te kommen.

'Witte jo hokker wurk oft jo heit docht?'

Se seach him skerp oan. 'Wurk is gjin ûnderwerp fan petear by ús thús,' sei se. 'As wy elkoar sjogge, heit en ik, ha wy wichtiger saken om oer te praten.' It klonk definsyf.

It wie in leagen, dat wist er, hoe oprjocht oft dy ek klonken hie út har mûle.

Har eagen waarden ta spjaltsjes. 'Jo binne wol tige nijsgjirrich, fyn ik. Binne jo dat altiten of falt my in spesjale behanneling ta?'

Kenlik wie sa'n protte ynteresse har net nei it sin en woe se net mear loslitte as dat se al sein hie. Hy besleat om bleuens foar te jaan.

'Ik... ik woe allinne... jo better kennen leare. It spyt my as ik jo mei myn fragen misledige ha.'

Se ûntspande har wer. 'Jo... belangstelling... flaaiket my.' Se lei de kwast del. 'Klear!'

Hy kaam oerein en ruts him út om de kramp út 'e spieren te krijen.

'Ik ha net sein dat jó klear wiene!' It klonk skerp. Hy skrok derfan.

'Dit model tocht dat jo klear wiene.'

'Mei it skilderij, ja.' Se lake skarlunich. 'Mei it model noch net.'

'Hoe bedoele jo?'

Se kaam neier en strûpte de klean op in oanmoedigjende wize út. Der koe gjin twivel oer bestean wat har plannen wiene.

'Wy moatte it noch oer de betelling ha,' sei se.

'Ha wy it no oer de skilder of it model dy't wat ferskuldige is?' frege er.

De hoeken fan har mûle krollen útdaagjend omheech. 'Makket it wat út?'

Hy skodholle. Har parfum krong him yn 'e noas. Sûnder muoite koe er de rook derfan thúsbringe. It wie it djoere merk 'Blauwe Lotus.' Hy lei de hannen op har heupen en snúfde de rook hearber djip op. Doelbewust liet er de azem de hûd fan har hals streakje. De poddehierkes yn har nekke gongen derfan oerein stean.

Der hong in oangename yntime spanning tusken harren, dêr't er himsels net oan ûntlûke koe.

'Is it net wenst om te ûnderhanneljen oer de priis?' frege er.

'Hokker priis hiest yn 'e holle?'

'Dyn swijen tsjinoer dyn heit... en de tasizzing dat it net by dizze iene kear bliuwt.' As er har neier kaam, miskien fertroude se him dan genôch om te sizzen wat se wist.

'Myn swijen hast. Om my wer te sjen moast sjen datst heit syn tastimming krijst. Dat is net oan my.'

'Ik hie net tocht datsto in frou wiest dy't in oar syn tastimming nedich hat.'

'Allinne dy fan myn heit, fan nimmen oars.'

Hy tute har skouder. 'Soest my wer sjen wolle?' flústere er.

'Hinget derfan ôf watsto my fan 'e middei te bieden hast.'

Hy gie troch de knibbels, tute har ûnderliif en luts mei de tonge lytse rûntsjes om har nâle. Se gichele. Hy luts har neier en glied mei de tonge omheech oer har bûk en doe nei har boarst.

‘Do silst my wer sjen wolle, dat ûnthjit ik dy,’ flústere er har yn ‘t ear. Foar folk en heitelân soe er him opofferje en it soe gjin straf wêze.

~~~ 2 ~~~

Skean tsjinoer it rûnom bekende Fort Qait Bey, oan 'e oare kant fan de eastlike haven, stie it gigantyske, futuristyske gebou fan de nije biblioteek fan Alexandrië. De ynstelling woe de faam fan syn yllústere foargonger út 'e âldheid benei komme troch mear as acht miljoen boeken mei wearde foar de histoarje en de takomst by-inoar te bringen. Mar op it stuit hie mar in fraksje fan dat oantal in plak fûn op 'e ferskate ferdjippingen fan it gebou.

Wylst er it heechste nivo fan de sân terrassen tellende lêsseal opsocht en dêr in plakje útkeas mei eachweiding op 'e oere, dêr't de drokbesochte bûlevaar del rûn, betocht er hoe graach oft er hjir kaam. Oant no ta hie dit gebou, dit bastion fan kennis, syn sanktuarium west. Mar hjoed soe it geweld dat syn libben behearske ek hjir trochkringe, en dat troch syn hân. It wie spitigernôch net te fermijen.

Weemoedich liet er it each oer de stellaazjes mei tsjokke boekwurken gean. De masterwurken fan de literatuer, dêr't er sa fan hold. It soe in straf wêze om hjir net mear te kommen en dat lot soe er yn 'e kommende minuten oer himsels ôfroppe.

Foar him, oan in taffeltsje, siet in jonkeardel wakker te studearjen. In steapel boeken lei foar him útspraat. De measten iepenslein.

Hy liet de eagen op de smelle lange rêch rêste. De jonge hie der gjin weet fan dat syn libben ynkoarten in kear nimme soe dy't him in soad fertriet bringe soe en him twinge soe om de ferantwurdlikheden fan in folwoeksene te dragen. In gefoel fan meilibjen bloeide as in tear, seldsum blomke yn him op, mar ferstoar daliks wer.

Wylst er mei de toppen fan de fingers it wapen beroere dat sûnt jierren syn trouwe maat wie, helle er it each net fan de jonge. Al koe dy him net, hy wie him sa fertroud as it kûgelfrij fest dat er ûnder syn boesgroen droech. Nei oan 'e hûd.

Hy wie it permaninte skaad fan de jonge. De skym út in nachtmerje dy't him ek by klearljochte dei folge. Hy wist wat er die, wat er iet en dronk, wa't er trof en wêr't er hinne gong.

De jonge sei him neat. It gong him om de heit. Omar. In duchtige tsjinstanner en konkurrint, dy't it Alexandrië Kartel al mannich kear yn 't farwetter kaam wie. Sels in pear manskappen hie Omar him koste.

Al in moai skoft besocht er om Omar út 'e rûlaasje te nimmen, mar oant no ta wie dat noch net slagge. As in slange weikrûpt yn in hoal bleau er ûnsichtber en luts er oan 'e toutsjes.

Lykwols, troch ynformaasje út betroubere boarnen by de plysje, wie er deryn

slagge om Omar syn soan te finen. In meifaller dy't grif resultaat opleverje soe. Omar naam geregeld kontakt op mei syn soan. Meastentiids hjir.

De tiid ferstruts. De jonge, dy't earder iverich notysjes makke hie, liet hieltyd faker it each nei de klok gean. Unrêstich skode er hinne en wer op 'e stoel. Sa no en dan seach er ûnopfallend oer it skouder, dêrby kôge er senuweftich op it efterein fan de ballpoint.

En doe ferskynde Omar. Twa manlju oan syn side. Hja ferspraten harren daliks en belutsen har post oan wjerskanten fan de lêsseal en lieten it each sûnder ophâlden dwale. Bodyguards, wist er. Hy soe fluch en ûnopfallend hannelje moatte.

Hy blêde yn it boek dat tsjinst die as kamûflaazje. Underwilens hold er de earen iepen.

'Hoe giet it mei dy?' frege Omar en hy omearme syn soan hertlik. 'En mei de stúdzje?'

'Beide goed, mar drok. Lêste wike foar it eksamen, in soad te dwaan fansels.'

'Dan bin 'k bliid datsto noch wat tiid frijmeitsje koest foar dyn âld man.'

'Foar heit altiten.' De soan lake.

'Hoe is 't mei mem en dyn susters?'

'Bêst. Se misse heit fansels. Se wolle witte wannear't jo wer thús komme.'

Dy fraach koe er foar Omar beânderje. As it oan him lei soe dy nea wer thús komme.

Hy die it boek ticht. Nonsjalant kuiere er dermei lâns ien fan de bodyguards en hie der aardichheid fan dat de man gjin bysûndere acht op him sloech. Hy sette it boek teplak en skarrele skynber doelleas tusken de stellaazjes troch. Op it lêst bleau er stean, pakte in boek, die oft er deryn blêde, mar seach yn stee dêrfan oer de rigele boeken foar him hinne en loerde nei it taffeltsje dêr't Omar oan siet.

Troch fluch om him hinne te sjen, learde er wat er witte woe. Nimmen naam notysje fan him. Hoeden helle er it wapen te foarskyn en stuts de loop troch de romte tusken planke en boeken. Hy rjochte en skeat. De lûddemper smoarde alle lûd. Hastich ferburch er it wapen ûnder it kolbert, drukte it boek dat er earder pakt hie tusken de oaren en seach dat Omar stadich foaroer sakke. In strieltsje bloed rûn út in lytse wûne yn de midden fan de foarholle, heal bedutsen troch it tinner wurdende hier.

Omar syn soan siet stokstil en seach syn heit oan. Al koe er it antlit net sjen, sûnder twivel soe dêr ferbjustering yn te lêzen stean. De shock wie te grut om in reaksje jaan te kinnen.

De bodyguards kamen lykwols fuort yn aksje. Ien fan harren ûntferme him oer syn baas. De oare begûn oarders te jaan. Ambulânse en plysje moasten skille wurde. Tagelyk seach de man om him hinne, op syk nei de dieder.

It wie ien en al argewaasje. Eltsenien wie yn beweging. Guon besikers fan de biblioteek brochten harren oerstjoerens lûdroftich ta utering.